

Phần 4

Chương 12

G

Giới thiệu nhân vật.

- “Cô ta” - Phù Ngọc Hoàng Dung: Xinh đẹp, sắc xảo, rất yêu Phong Hàn, có một đứa con 2 tuổi với Phong Hàn tên Hàn Phong. Nguyên nhân có con: do sự bông bột của Phong Hàn.

- Gia thế: coi như cũng hơi lớn, chủ của mấy tập đoàn khách sạn lớn. Nhưng dám ra mặt đối đầu với cô nên... Tất cả tài sản thuộc về ông Sang.

- “King”: Mai Thiên Hải Đăng, con trai trưởng của ông Mai Hoàng Sang, cháu trai đầu của cô, 24 tuổi, thân hình cơ bắp, đẹp trai, thông minh, tài giỏi, người thừa kế sau này của Ông Sang, IQ: 350/300, thông minh hơn cả cô luôn.

- Gia thế: khỏi cần kể lại nha.

- Sở thích: cua gái, đánh nhau, đua xe, chế tạo vũ khí và độc dược với cô.

- Võ loại super, biết sử dụng nhiều loại vũ khí.

Tình hình King quen biết với Dung:

- Lúc đó King theo lệnh của cha trà trộn vào tập đoàn nhà Dũng để thâm tòm quyền lực của gia tộc họ Phù. Lúc đó là vào 3 năm trước, vô tình cậu biết cô tiểu thư của gia tộc này có thai với Phong Hàn, lúc đó King vô cùng tức giận và đem tất cả chuyện này nói với ba mình nhưng ba cậu nói King không cần quan tâm, hãy lo việc của mình thôi, mọi chuyện ba cậu đã sắp xếp hết tất cả, vợ của Phong Hàn chỉ có em gái ông được bước vào, kêu cậu hãy yên tâm.

Quay lại chuyện.

- Yume: Nguyễn Ngọc Thiên Nữ, xinh đẹp theo kiểu nữ thần Hera, tàn độc nhưng rất rất thương tụi nó và nhất là anh King nhà ta, 19 tuổi.

- Gia thế: con gái của tập đoàn xe hơi lớn nhất thế giới.

- Sở thích: giết người, xem phim lãng mạn, Hàn Quốc. Thích nấu ăn, làm bánh.

- Võ loại dữ, thích sử dụng súng, kiếm.

- Ngọc Nhân: cô bé ba tuổi, vô cùng xinh sau này sẽ đẹp.

- Gia thế: con gái của cô.

- Tính tình: lạnh lùng tàn độc, sử dụng giỏi tất cả loại độc tuy chỉ mới ba tuổi, dùng giỏi ám khí vì khi được hai tuổi ông Sang đã tập cho cô bé phóng phi

tiêu, với I/Q: 350/300 nên vô cùng tiếp thu, nhưng trước mặt mẹ mình luôn tỏ ra hiền lành nhưng tất cả đã bị cô nhìn ra lâu rồi.

- Huy Hoàng: một cậu bé vô cùng cute, hưởng gen của papa. Ba tuổi, em song sinh khác trứng của Ngọc Nhân.

- Gia thế: con trai của cô.

- Tình tình: nham hiểm, thâm độc, luôn vui vẻ với người thân và lạnh lùng với người ngoài. Sử dụng giỏi độc giống chị mình, cũng dùng giỏi ám khí và lý do cũng giống chị mình, I/Q: 350/300.

- Tình thế cô có 2 đứa con này:

Do uống quá chén trong một buổi tiệc khiêu vũ của hoàng tộc Anh tổ chức, rồi sáng hôm sau cô tỉnh dậy thấy mình ở một nơi lạ hoắc, rồi cô tìm cách kiếm một người khác thế chỗ mình. Rồi vài tháng sau, cô có dấu hiệu thì đi khám bác sĩ, bác sĩ nói cô có thai. Và câu đầu tiên cô đáp lại là: “Hãy phá cái thai này đi”. Nhưng do sự phản đối kịch liệt của mọi người trong gia đình nên cô phải sinh đứa con này ra, nhưng không ngờ cô không có chỉ một mà tới hai đứa con.

Sau khi hành quyết ông Hoàng cả đám người đi ăn uống thả ga thì ai về nhà nấy nhưng cô phải theo anh mình về ngôi biệt thự ông Sang xây lên để những người cấp cao của thế giới ngầm của ông ở Việt Nam ở. Biệt thự là một tòa nhà được xây dựng hơn một nửa trên bờ, còn phần còn lại là ở trên mặt hồ, diện tích khoảng 100000 mét vuông, chưa tính diện tích của khu vườn và các sân. Phía sau là một khu vườn rộng lớn được trồng rất nhiều cây ăn quả, hoa và một số thảo dược. Được xây ở một nơi yên tĩnh, không ồn ào, lại thoáng đãng, không khí trong lành, tối có thể ngắm sao vì khi bị che chắn bởi vật nào như trên thành phố, và một điều đặc biệt là biệt thự này được xây ở gần hồ nên buổi tối có rất nhiều đom đóm bay nhìn vô cùng lung linh, tòa biệt thự được xây theo kiểu phong cách cổ điển nhưng pha trộn một chút hiện đại, được xây quanh hồ nước rất lớn, sân trước trồng rất nhiều cây xanh và cắt tỉa vô cùng gọn, đẹp, bắt mắt. Xa khu biệt thự một chút là một cánh rừng rộng lớn. Biệt thự có hơn 50 phòng, mỗi phòng rất rộng, có hai tầng được trang trí theo phong cách khác nhau, trong phòng như một ngôi nhà cao tầng mini, có đầy đủ tiện nghi như có phòng ngủ, phòng ăn, nhà tắm, phòng đọc sách, phòng làm việc, phòng giải trí. Nơi này chia làm hai tầng nhưng được xây cao lên rất nhiều khoảng 40 mét.

- Lâu quá không về đây nhìn nó đẹp sao sao ấy anh hai ơi. Cô vui mừng nói.

- Đương nhiên đẹp rồi, công thiết kế của King mà. Bà Nhi lên tiếng.

- Ôi, King yêu dấu của em, không biết bao giờ nói mới hoàn thành xong nhiệm vụ nó nhỉ, em nhớ nó quá à. Hi hi. Cô nói.

- Em đừng lo, nó sắp về rồi. Ông Sang lên tiếng chen vào cuộc nói chuyện của hai người.
- Nó sắp về rồi. Thiệt không đó. Cô nhìn anh hai mình - cặp mắt nghi ngờ.
- Đương nhiên, nó sắp về. Ông Sang trả lời chắc nịch.
- Nhưng em có thấy gia tộc họ Phù có bị gì đâu? Cô nhìn anh hai hỏi.
- Ai nói không bị gì, nhờ có King mà tập đoàn khách sạn của họ càng ngày càng lỗ nặng, sắp phá sản rồi. Ha ha. Ông Sang khoái cười.
- Giọng cười ông nham hiểm quá. Bà Nhi lớn giọng.
- Đúng đó lo lái xe đi, coi chừng ba mạng người đó. Cô cười nói.
- Ok, ma đăm. Ông Sang chào theo kiểu quân đội.
- À mà em gái nè. Ông Sang chợt nhớ ra gì đó liền gọi cô.
- Gì anh hai. Cô hỏi.
- King nó nói nó về với một người đó nha. Ông Sang nói.
- Bạn gái nó hả? Cả bà Nhi và cô đồng thanh.
- No. Ông Sang trả lời ngay tức khắc.
- Vậy nói làm chi. Bà Nhi quạu nói với chồng mình.
- Nhưng nhỏ con gái này có một sợi dây liên kết với Phong Hàn đó nha. Ông Sang bí hiểm nhìn em gái.
- Có phải Phù Ngọc Hoàng Dung không anh? Cô lập tức vui mừng hỏi.
- Ừ. Ông Sang không bằng lòng với thái độ của đứa em gái.
- Nhỏ kia, em đừng có hòng lấy nhỏ đó thế chỗ em nha, nhưng nếu Phong Hàn chịu thì đệ nhất công chúa Anh quốc cô Milena. Tên tiếng việt là Nhật Lan có chịu không? Bà Nhi nướng mắt nhìn đứa em dâu mình thương hơn cả em ruột nữa.
- Thôi mà, em xin lỗi mà, em đâu có suy nghĩ đó đâu. Cô ôm chị dâu mà làm nũng, cô còn chối liền cái ý nghĩ trong đầu.
- Vậy thì được. Ý tới rồi kìa. Bà Nhi la lên.
- Ế có người rước chúng ta kìa. Ông Sang nhìn về phía tay em mình chỉ, ông nhìn thấy một đám người hơn ba mươi người, mỗi người ở đây ai cũng còn rất trẻ khoảng 23 đến 25 tuổi, và trong đó có cả phụ nữ, ông tức giận. Vừa thấy xe của ông chủ mình tới thì ai ai cũng vui. Ông chủ là một người vô cùng tốt, giúp đỡ bọn họ và gia đình, cho bọn họ chỗ ở tiện nghi và công việc ổn định, bây giờ bọn họ đều là giám đốc của các công ty đá quý của bà Nhi, nếu không thì những

người cai quản các bang phái của ông Sang. Nhưng ông chủ vừa xuống xe thì nổi cơn thịnh nộ mắng bọn họ.

- Tại sao các người còn đứng ở đây.

- Dạ, thưa chúng tôi chờ người. Giám đốc Dương lên tiếng, anh này 23 tuổi, được ông Sang cứu về trong một vụ hỏa hoạn, ông cho anh này ăn học và làm giám đốc công ty đá quý của bà Nhi.

- Ai cần. Ông tức giận quát. Ai nấy đều sợ rung lên, cả mấy bà vợ của mấy người này cũng xanh mặt nhưng bọn họ đều vui mừng sau khi nghe mấy câu nói của ông Sang:

- Tôi đã bảo mấy cậu không cần đón chúng tôi mà, sức khỏe của mọi người ở đây đều quan trọng hết, trời ơi, Dương, Tâm, Phong sao lại như thế?

- Dạ ông chủ sao ạ. Ai cũng rung lên khi nhìn ánh mắt phần nộ của ông chủ.

- Dạ cái gì mà dạ, không phải vợ của mấy cậu mới sinh hay sao mà con đẻ các cô đứng đây, trời ơi 12 giờ khuya rồi kia. Ông coi đồng hồ trên tay.

- Dạ ông chủ không sao đâu chúng em chịu được mà. Các bà vợ ai nấy đều cảm kích khi thấy ông chủ quan tâm mình.

- Cái gì, chịu được cái gì. Bà Nhi bây giờ lên tiếng.

- Dạ. Mấy bà vợ nhìn bà Nhi ngỡ ngác, một phụ nữ thật sự xinh đẹp, ông chủ thật có phúc.

- Tôi nói các cô chịu gì được, tôi đã sinh ba đứa con rồi nha, tôi hiểu khi sinh xong sẽ mất sức nhiều lắm, đứng đây gió lớn, với lại con nhỏ cần mẹ, vô nhà nhanh. Bà Nhi lớn tiếng kêu mấy phụ nữ đứng nãy giờ vô nhà.

- Dương. Bà Nhi kêu.

- Tôi và chồng tôi đã mua rất nhiều quà cho em bé của cậu với mọi người, với mấy thứ tắm bổ cho mọi người, kêu người ra lấy đi. Bà Nhi kêu Dương và nói.

- Dạ, bà chủ, bà không cần khách sáo vậy, chúng tôi đâu cần tắm bổ làm gì? Dương vui mừng nói.

- Dạ, đúng bà chủ, bọn tôi ai cũng khỏe như trâu như bò không cần tắm bổ đâu. Mọi người đồng thanh.

- Thôi đi, không được gọi ta là bà chủ nữa, ta và ông nhà xem mọi người ở đây như con của mình, mà cậu nghĩ sao mà mọi người ở đây không cần tắm bổ, tôi biết các cậu mỗi ngày chỉ ăn có hai bữa sáng với tối, buổi trưa làm việc không nghỉ ngơi gì hết. Bây giờ ta nói các con phải nghe. Bà Nhi lớn giọng nói.

- Nhưng... Mọi người đang đứng đồng thanh nói.

- Không nhưng nhị cái gì hết. Bây giờ bọn ta là ba mẹ của tụi con, bọn ta sẽ thay mặt ba mẹ quá cố của tụi con chăm sóc thương yêu tụi con. Ông Sang nói.

- Thôi bây giờ vào nhà, Dương, con kêu người chút nữa trực thăng sẽ đưa hàng tới, nhớ ra nhận đó, bây giờ vào nhà. Bà Nhi nói.

- Dạ. Mọi người ở đây đồng thanh trả lời.

- Ha ha, bây giờ công nhận em có rất nhiều cháu nha. Bây giờ cô cười lên.

- Dạ, đây là. Mọi người nhìn thấy một tiên nữ tuyệt đẹp bước ra, ai cũng bàng hoàng cả nam lẫn nữ.

- À, ta xin giới thiệu với mấy con, đây là em gái ta, tên Băng Ngọc. Ông Sang nói.

- Vậy đây là cô của tụi con rồi. Giám Đốc Dương hớn hờ nói.

-Thôi bây giờ vào nhà. Bà Nhi nói.

- Dạ. Cả đám con nuôi của bà đồng thanh.

Quay lại với tụi nó, đêm nay là một đêm mất ngủ trầm trọng của cả đám. Nó từ khi về phòng không nói một tiếng liền chạy về phòng mình khóa cửa. Bây giờ nó nhớ lại những gì đã qua, đã 10 năm trời cố quên kẻ đã làm tổn thương sâu sắc, kẻ đã làm trái tim mình chai sạn, nhưng kết quả vẫn không thể quên, ông trời tại sao ông cho tôi yêu, cho tôi hận, rồi bây giờ lại ép tình yêu đó lại một lần nữa ở trong tôi, một lần là quá đủ rồi, kết hôn, tôi sẽ không bao giờ có thể chấp nhận tình yêu một lần nữa, ông trời ông có nghe không, tôi không cho ông lấy tôi làm trò đùa, mãi mãi số phận tôi là do tôi tự nắm bắt, kết hôn ư, chuyện đó sẽ không bao giờ xảy ra đâu, mãi mãi. Và bây giờ nó đã khóc, khóc khi nhớ về quá khứ, khóc khi nghĩ tương lai của mình, ông trời quả thật trêu người. Và bây giờ tôi sẽ không khóc nữa, tôi sẽ không bao giờ chấp nhận số phận mà ông an bài.

- Alo, cô hả. Nó lấy điện thoại và gọi cho cô.

- Ủ, có chuyện gì mà con gọi ta khuya vậy? Cô thắc mắc.

- Dạ, con có chuyện muốn nhờ cô. Nó nói.

- Chuyện gì, con nói đi, ta giúp được thì ta sẽ giúp. Cô nói.

- Sau khi tổ chức đám cưới cho Rose, người có thể đặt một vé máy bay đi Anh cho con được không nhưng không để mọi người biết nha. Nó nói một giọng buồn queo.

- Ủ, ta sẽ giúp. Cô thở dài. Thôi con ngủ đi, coi chừng mắt thâm quầng bây giờ.

- Dạ, vậy con cảm ơn cô, bye người. Nó nói.

- Ừ, bye. Cô nói.

Sau khi cúp máy cô liền quay vào cười nói:

- Ha ha, thấy chưa, em nói mà, Nhi sẽ trốn đám cưới này mà. Ha ha. Vậy là em thắng nha.

- Tức chết mà, sao nó có thể làm như thế được. Ông tức giận đập bàn.

- Cái gì không được, nó đau lòng vì tình yêu mà, nó mà dám đối mặt với tình yêu thêm một lần nữa em bái anh làm sư phụ luôn đó. Cô đắc thắng nói.

- 1 Vậy nha, nếu nó đồng ý kết hôn với Dương thì em phải bái anh làm sư phụ đó. Ok. Ông Sang nói với cô.

- Ok thì ok, ai sợ anh, nhưng em phải nói trước là Nhi phải tha thứ những gì Dương làm thì anh mới được tính là thắng đó nha, chị hai chị làm chứng nha, hiệp ước có hiệu lực ngay bây giờ đến ba ngày sau. Cô nói.

- Hai anh em nhà này đúng thiệt... Bà Nhi than thở.

- Thiệt sao chị. Cô tò mò.

- Con nít quá đó. Bà Nhi cười.

Cả ba người đang nói chuyện thì phòng kế bên có tiếng động, rồi một giọng nói của một cô bé vang lên:

- Má mi ơi, má mi đâu rồi.

- Ngọc Nhân hả con, mẹ ở đây. Cô lên tiếng.

- Mẹ ơi, mẹ đã về, con nhớ mẹ quá. Nhân nhè nhẹ nói.

- Mẹ cũng nhớ Nhân baby lắm á. Cô nựng mà đưa con bé bông của mình.

- Mẹ, sau này không cho mẹ rời xa con nữa. Nhân ôm chặt cô.

- Ừ, sau này mẹ không xa Nhân của mẹ đâu, mà tại sao bây giờ con chưa ngủ, em ngủ chưa?

- Dạ, tại bác nói hôm nay mẹ về đây nên con ngủ không được. Nhân chuyển chủ đề.

- Vậy con có đói bụng không, mẹ đi nấu. Cô hỏi Nhân.

- Dạ có, mẹ nấu mì xào cho con nha. Nhân nói.

- Ừ. Anh hai, chị hai hai người ăn gì em nấu. Cô hỏi.

- Cho ta một cơm chiên. Ông Sang nói.

- Còn ta mỳ ý nha. Bà Nhi tươi cười.

- Trời ơi, cái này quá đáng nè. Mì Ý không nói, mì xào không nói nhưng cơm chiên em không biết làm làm sao mà làm. Cô nhìn ông Sang.

- Vậy cho ta mì thập cẩm đi. Ông Sang suy nghĩ một hồi rồi nói.
- Vậy thì được. Nói rồi cô đi vào bếp. Nhưng mọi người không biết cô đã lắp camera ở đây trước vài ngày rồi nhưng cô dặn ai gặp cô đều nói không quen hết nên mọi nội dung trò chuyện sau đó của bốn người kia cô nắm rõ trong lòng bàn tay.
- Dậy rồi hả em trai, ăn gì chị nấu cho. Nhân nhìn cậu bé đang ngáp ngắn ngáp dài bước từ phòng kế bên ra.
- Chị đẹp cái bộ mặt cún con đó đi nhìn phát ói. Huy giả bộ động tác ói.
- Ủ, phát ói, em coi chừng nét cute bị ta rạch mấy nhát thì thành vệt xấu thì đừng trách ta nha. Nhân nói với Huy bằng vẻ đe dọa.
- Thôi đi chị tương rạch em dễ lắm hả, coi chừng gậy ông đập lưng ông nha. Huy hắc mặt về phía chị mình.
- Được để coi ai hơn ai. Nhân tức đỏ mặt chuẩn bị xông tới, Huy cũng thủ thế sẵn chuẩn bị nghênh tiếp. Thì đột nhiên một tiếng nói vang lên.
- Mẹ con đang ở đây đó, coi chừng lộ thì ta không thể nuôi mấy đứa nữa đâu đó. Ông Sang lên tiếng.
- Bác cứ yên tâm, mẹ không bắt tội con về nuôi đâu. Nhân nhìn bác hai mím cười.
- Tại sao con biết mẹ con không bắt con về nuôi? Bà Nhi tò mò hỏi.
- Bác hai đừng quên mẹ con đang muốn hủy cái hôn ước với nhà họ Hoàng làm sao mà đưa tội con ra được. Huy nói.
- Ồ đúng rồi ha. Đúng là hổ mẫu sinh hổ tử ha. Bà Nhi nói.
- Đương nhiên, ai biểu nó là em gái anh chi, anh là Satan, thì nó cũng là Thần chết à. Ông Sang nói ra câu này nhưng không biết ở nơi nào đó có người đang nghiêng răng, phi mấy con dao vào tường đùng đùng. Còn về phía tội hấn, bọn hấn vẫn trở về nhà của họ. Bây giờ hấn đang tươi cười nói chuyện làm cả nhà hấn ai cũng không rét mà rung, rồi bà Ngọc Lan thấy chuyện không ổn hỏi:
 - Dương, sao con cười nhiều quá vậy, hay có chuyện vui gì nói cho mẹ biết mau.
 - Mẹ này, ta cười mà mẹ cũng phải biết lý do hả?
 - Sao không biết nhưng mẹ thấy hơi lạ nha, anh hai Devil Commission lại vui vẻ như xưa hồi nào vậy ta.
 - À, hay là do bé Nhi mẹ. Hiếu nói.
 - Ủ, đúng đó. Goddess đồng thanh nói.

- Chấn chấn nha. Ông Thiên Sang nói.
 - Ta còn không biết Nhi có đồng ý lấy con không nữa mà ở đó cười tươi vậy. Bà Ngọc Lan nói một câu mà có sức công phá lớn tới mức làm không khí đang vui bỗng nhiên lạnh băng.
 - Mẹ này, sao mẹ nói vậy. Hiếu không vui hỏi mẹ.
 - Goddess. Bà Nhật Lan nói.
 - Dạ dì kêu con. Goddess lễ phép trả lời.
 - Con vẫn nhớ tính cách của chị hai con chứ. Bà Nhật Lan nhìn Goddess.
 - Dạ... ? Goddess gãi đầu tỏ ý không hiểu.
 - Hình như ta quên nhắc cho con biết nha, tính của Nhi là nó sẽ vứt bỏ tất cả để đi theo tình yêu nhưng nó sẽ không bao giờ chấp nhận con người đã vứt bỏ nó. Con nên nhớ, chính con 10 năm trước đã tuyệt tình tuyệt nghĩa đối xử tệ bạc với Nhi con nghĩ Nhi sẽ đồng ý kết hôn với con. Bà Lan nhìn con trai bà.
 - À, đúng rồi ba ngày nữa là ngày kết hôn của Thành với Rose, Hiếu với Goddess chừng nào kết hôn? Bà Nhật Lan nham hiểm cười.
 - Mẹ này, mẹ nói đúng ý con ghê nha. Chừng nào ta và em bước lên thánh đường đây. Hiếu cũng hòa theo mẹ mà làm khó Goddess.
 - Chừng nào cô với chị hai, anh Dũng kết hôn thì ta hẳn kết hôn. Goddess đỏ mặt nói.
 - Nhưng lúc đó là lúc nào, lỡ sau này cô với Nhi không kết hôn thì anh không được lấy em hay sao, lúc đó anh chịu không nổi đâu. Hiếu nhìn Goddess.
 - Vậy thì anh quyết định đi, anh muốn kết hôn ngày nào cũng được. Nói xong câu này mặt Goddess đỏ hơn quả cà chua chín nữa.
 - Vậy hả. Vậy ba ngày sau mình kết hôn đi, lúc đó làm đám cưới tập thể. Hiếu nói xong liền chạy lại ôm Goddess.
- Và cuối cùng bọn họ cũng đi ngủ có những người yên giấc ngủ, còn có những người không tài nào chợp mắt được. Còn cô lúc quay lại thì tỏ ra vui cười coi như không có chuyện gì hết.

Chương 13

Hai giờ sáng, những giọt mưa đang rơi, một lần nữa chúng ta lại gặp nhau ở ngã tư đường. Em nói với anh rằng em rất bối rối. Em không thể nghĩ được gì. Điều này có nghĩa là, em đã chọn anh là người để chia sẻ đúng không? Nhưng chỉ tình yêu mới có thể nói - thử lại lần nữa hoặc là từ bỏ. Nhưng anh tin rằng

với anh và em, một ngày nào đó ánh mặt trời sẽ tỏa sáng. Nên anh chỉ làm cho phần của riêng mình, và cầu nguyện rằng con tim em sẽ thay đổi. Nhưng anh không thể làm cho em thấy rõ rằng có những điều chỉ có tình yêu mới có thể làm được. Hãy dựa vào bờ vai của anh khi bình minh ló dạng, gặp mặt nhau trên con đường xa cách nghìn trùng. Anh đã làm hết sức mình để em có thể thấy, đằng sau những nỗi đau là hi vọng. Nếu như chúng ta vững bước và tin vào điều đó. Nhưng chỉ tình yêu mới có thể nói - thử lại lần nữa hoặc là từ bỏ. Nhưng anh tin rằng với anh và em, một ngày nào đó ánh mặt trời sẽ tỏa sáng. Nên anh chỉ làm cho phần của riêng mình, và cầu nguyện rằng con tim em sẽ thay đổi. Nhưng anh không thể làm cho em thấy rõ rằng có những điều chỉ có tình yêu mới có thể làm được. Anh biết nếu anh có thể tìm thấy những từ ngữ để diễn tả cảm xúc bên trong em. Em sẽ cho tình yêu của chúng ta thêm một cơ hội. Đừng để đôi ta phải nói lời từ biệt. Nhưng chỉ tình yêu mới có thể nói - thử lại lần nữa hoặc là từ bỏ. Nhưng anh tin rằng với anh và em, một ngày nào đó ánh mặt trời sẽ tỏa sáng. Nên anh chỉ làm cho phần của riêng mình, và cầu nguyện rằng con tim em sẽ thay đổi. Nhưng anh không thể làm cho em thấy rõ, rằng có những điều chỉ có tình yêu mới có thể làm được...

- Trời ơi tên điên nào gọi lúc này vậy. Mấy giờ rồi vậy, sao mới 4 giờ vậy, tên điên nào dám gọi bà vào giờ này vậy. Cô bực bội khi bị phá giấc ngủ.

- Cốc... Cốc... Cốc. Tiếng gõ cửa vang lên.

- Ai vậy. Cô hỏi.

- Cốc... Cốc... Cốc.

- Ai đó? Cửa không khóa vào đi. Cô nói.

- Cốc... Cốc... Cốc.

- Tên điên nào vậy cửa không khóa vào đi. Cô bắt đầu nổi nóng.

- Cốc... Cốc... Cốc.

- Cái lỗ tai nắm mèo hả, cửa không khóa vào đi. Cô quát.

- Cốc... Cốc... Cốc.

- Trời ơi, tên chó nào vậy. Cô hậm hực đi ra mở cửa.

- Sao không có ai vậy, chẳng lẽ mình gặp ma. Ma. Á. vừa nhắc tới ma thì cô chạy bán sống bán chết lại cái giường nhưng có một cánh tay đã kéo cô lại. Đôi bàn tay đó luồn vào ôm chặt eo cô.

- Em yêu, em vẫn đẹp như thiên thần nha. Một giọng thanh niên vang lên.

- Đương nhiên em yêu mà. Cô vừa nghe giọng nói vang lên liền nở nụ cười.

- Em yêu cứ như vậy, làm anh yêu không chịu nổi bây giờ. Người thanh niên lại thêm ôm chặt cô vào bộ ngực mình.

- Anh yêu cứ như vậy hoài, ráng nhịn chịu không nổi đâu. Cô gian manh nói.
- Em yêu... Người thanh niên xoay cô lại và chu mỏ ra hôn cô.
- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa. Người thanh niên la lớn.
- Con đó giỡn càng ngày càng quá trớn nha. Cô đỡ chàng thanh niên đó lên.
- Tại người chứ bộ. Ai biểu hòa theo con chi. Chàng thanh niên giận lẫy.
- Con đó King, 24 tuổi rồi, mà cứ như con nít. Nói rồi cô chạy lại ôm King.
- Đương nhiên con biết mà. King nhẹ nhàng nói.
- Đến tuổi phải lấy vợ rồi đó, ta muốn có cháu ẵm. Cô chớp mắt nhìn King.
- Con cũng muốn lắm nhưng Yume tự nhiên bốn năm trước biến mất một cách kỳ lạ, con tìm thế nào cũng không có ra. King nói giọng buồn.
- Con lo gì, Yume nhà ta mà, ai ăn hiếp được nó. Cô cười nói.
- Cô này, ăn thôi không có hiếp. King nói nhanh.
- Con này, lúc này còn giỡn. Mà con về lúc nào vậy. Còn con nhỏ lão cá Hoàng Dung chó chết đó đâu rồi. Cô hỏi.
- Cô này, nhận được tin tức nhanh thiệt, hay điều tra tình địch nhỉ? King nhìn cô bằng cặp mắt nghi ngờ.
- Con mơ nha, ta đây mà đi điều tra con, cha con nói cho ta biết nha. Cô nhìn King nói.
- À, cha con nói. Cô này mấy em con với Dũng có khỏe không? King nhìn cô hỏi.
- Mấy nó khỏe như trâu như bò đấy khỏi lo. Cô cười nói.
- À, còn hai đứa con song sinh của cô. King nhìn cô.
- Thì ta đang chăm sóc chúng nè. Cô nói.
- Mà cô à, mà ba chúng là ai, sao cô không nói ra, con nghĩ với I/Q = 301 của người thì chắc chắn sẽ biết chứ, người đó con có quen không? King hỏi tới tấp.
- Không... Không, con không quen đâu. Cô hoảng hốt trả lời.
- Thiệt con không quen không? King nghi ngờ hỏi.
- Đương nhiên. Cô lớn giọng.
- Nhỏ nhỏ, lỗi tai con. Vừa nói vừa xoa lỗi tai, King nhìn cô.
- Cái gì từ từ chứ lớn tiếng làm lỗi tai con bị tổn thương rồi nè.
- Sorry nha, cô không cố ý công kích con đâu. Cô cười cầu hòa.

- Không cố ý. Vậy mà không cố ý. King bực bội nhìn con.
- Thôi mà, thôi mà, đi thăm cha con thôi. Ok. Cô nói.
- Ủ. King nói xong bỏ đi.
- Chờ cô với, con đi phải chờ cô chứ. Cô nói rồi chạy ra đóng cửa phòng lại và chạy ra ngoài. Nhưng cánh cửa phòng kế bên mở ra.
- Mẹ càng ngày càng xạo nha, biết papa mà còn giấu kìa. Huy bĩu môi nói.
- Không biết mọi chuyện sẽ đi đâu ha bà nội. Nhân nói với người phụ nữ trong điện thoại.
- Ủ, con đừng lo, chắc chắn ta sẽ cho các cháu danh chính ngôn thuận trở thành cháu ta.
- Thôi đi bà, papa ông còn có đứa con trai hai tuổi nữa, tụi con không muốn sau này tranh giành gia sản đâu nha. Huy ở bên nói.
- Ai nói ta chấp nhận đứa trẻ đó làm cháu. Người phụ nữ nói.
- Thôi con không tin bà đâu, nó cũng là máu mủ của papa, bà không nhận nó làm cháu mới lạ. Nhân nói.
- Ủ, thì ta nhận nó làm cháu nhưng mẹ của nó thì không. Người phụ nữ lắc đầu ngao ngán.
- Lỡ papa đòi lấy ả ta sao? Lúc đó bà làm được gì. Thôi tụi con buồn ngủ. Không nói nữa. Nói rồi Nhân cúp máy. Còn người phụ nữ bên kia đầu dây lắc đầu, than thầm: “Trời ơi không biết chúng nó có là trẻ ba tuổi không nữa”.
- Em đang nói chuyện với ai vậy Lan. Ông Phong hỏi.
- Ai cho ông vào phòng tôi. Bà Nhật Lan giận dữ khi nhìn ông Phong không có một phép tắc gì cả.
- Anh vào phòng vợ anh ai không cho. Ông Phong nhìn vợ cười nói.
- Ồ tôi vẫn là vợ của anh sao, tôi tưởng anh ngoại tình thích của lạ chứ. Bà Nhật Lan giận dữ nói.
- Em à, lúc đó là anh say rượu mà, anh vẫn yêu em nhất. Ông Phong nói.
- Ai tin... Đang nói thì bà Lan bị ông Phong cưỡng hôn và bọn họ rơi vào khoái lạc. Quay lại với 2 baby.
- Chị hai, papa có con riêng kìa, chúng ta tính sao. Huy nhìn chị mình.
- Em lo gì, ta có cách rồi. Mẹ không kết hôn với papa thì ta cũng không cho bà ta lấy papa đâu! Nhân cười nói.
- Vậy chúng ta phải làm sao? Huy nhìn chị mình bằng đôi mắt chờ đợi.

- Chờ ta chút. Alo, chào chị, chị có phải là chị Yume không ạ? Nhân nói với một giọng vô cùng ngây thơ của lứa tuổi mình.

- À phải, em là ai. Tại sao em biết chị? Yume nghi ngờ hỏi.

- Dạ, em là em họ của anh “Phong Hàn”. Nhân cố nói to tên của Phong Hàn.

- ... Yume im lặng.

- Dạ, em xin nói với chị chuyện này, anh họ em nói sẽ kết hôn với chị để bù đắp những gì anh họ em đã làm với chị, chị không nên từ chối, ngày mai chị nên về đi. Ok. Nhân nói nguyên một hơi dài ối là dài.

- Tại sao chị phải kết hôn với anh họ em? Yume lớn giọng hỏi.

- Vì sự nghiệp của gia đình, chị nên nhớ King đã mất tích hơn 4 năm trời, chị nghĩ gia tộc họ Mai sẽ giúp chị hay sao? King không có thì chị đã không còn chỗ dựa. Nếu muốn tập đoàn nhà chị vẫn còn thì chị nên về nước. Thôi em nói xong rồi, bye chị nha. Nhân sau khi cúp máy nở nụ cười nham hiểm. Rồi Nhân lại bắt đầu nhún nhún lại có giọng nói vang lên:

- Alo, ai vậy. Giọng của Phong Hàn vang lên.

- Chào anh, em là em họ của chị Yume, anh vẫn còn nhớ chứ. Nhân nói với giọng điệu tức giận.

- À, em gọi có chuyện gì không? Phong Hàn hơi ngạc nhiên khi em họ của Yume gọi.

- Anh vẫn còn nhớ cái lời hứa 4 năm trước chứ? Nhân hỏi.

- Nhớ. Phong Hàn nói.

- Vậy thì tốt, chị tôi muốn anh kết hôn với chị, anh không phản đối chứ. Nhân nói.

- Chuyện này... Phong Hàn do dự.

- Anh nên nhớ chính anh đã làm chuyện đòi bại đó với chị tôi, chị ấy đã khổ lắm rồi, chị ấy chỉ muốn anh thực hiện lời hứa anh đã nói. Nhân giận dữ nói.

- Được. Phong Hàn nói.

- Vậy ngày mai chị Yume về nước, anh không cần đón, vậy bye anh nha. Nói xong Nhân cúp máy để lại Phong Hàn nhớ lại quá khứ ấy, cái đêm anh mười bốn tuổi, anh đã uống quá chén và làm chuyện đòi bại với chị Yume, anh hứa sau này chị muốn cái gì thì cậu cũng đồng ý hết. Khi nhớ về nó, cậu chỉ cười khổ cho bản thân, đã gặp lại người mình yêu nhất thế gian mà cậu lại không thể chạm tay tới người con gái đó, rồi cậu lại hát lên bài hát mà cậu và cô thích nhất, với giọng nhẹ nhàng mà nam tính, dễ nghe mà lưu luyến, giai điệu bài hát Only love vang lên giống như cậu muốn nhắn gửi hết tâm trạng bây giờ theo

gió, gửi bao nhiêu lời yêu thương nhờ gió vang đến bên cô: 2 a.m. And the rain is falling. Here we are at the crossroads once again. You're telling me you're so confused. You can't make up your mind. Is this meant to be. You're asking me. But only love can say - try again or walk away. But I believe for you and me. The sun will shine one day. So I'll just play my part. And pray you'll have a change of heart. But I can't make you see it through. That's something only love can do. In your arms as the dawn is breaking. Face to face and a thousand miles apart. I've tried my best to make you see. There's hope beyond the pain. If we give enough. If we learn to trust. But only love can say - try again or walk away . But I believe for you and me. The sun will shine one day. So I'll just play my part. And pray you'll have a change of heart. But I can't make you see it through . That's something only love can do. I know if I could find the words. To touch you deep inside. You'd give our dream just one more chance. Don't let this be our good-bye. But only love can say - try again or walk away. But I believe for you and me. The sun will shine one day. So I'll just play my part. And pray you'll have a change of heart. But I can't make you see it through. That's something only love can do. That's something only love can do. Trong lúc đó, Nhân và Huy lại bắt đầu một câu chuyện khác.

- Chị ơi, mọi chuyện sẽ ổn chứ. Huy hỏi.

- Tại sao em hỏi vậy, chẳng lẽ em không tin kế hoạch của chị. Nhân chùng mắt nhìn Huy.

- Không phải không tin, nhưng em sợ papa không chấp nhận chúng ta. Huy nói với giọng buồn hiu.

- Sao em lại nghĩ như vậy. Papa rất yêu mami mà. Nhân đi lại ôm Huy.

- Mẹ nó. Yêu mà ông ta có con với người khác, em không biết cái thứ tình yêu như vậy. Huy tức giận chửi thề.

- Em à, em còn nhỏ không được chửi thề, nghe chưa? Với lại em còn nhỏ không biết được gì đâu. Nhân dịu dàng nói.

- Vậy chị cũng nhỏ thôi, ai biểu em và chị song sinh chi. Nhân cười nói.

- Ủ, chị cũng nhỏ. Nhân nói.

- Nhưng em rất muốn có cha, khi nhìn mọi người được cha mẹ dẫn đi chơi em rất muốn được như vậy nhưng bây giờ em và chị sắp bốn tuổi rồi nhưng chỉ có vợ chồng bác hai với chị họ, anh Dũng mừng sinh nhật thôi, em muốn có cha nhưng anh ta còn quá trẻ, không những vậy còn có đứa con với một con nhỏ nào đó nữa chứ. Em thật thất vọng. Huy nói ra tâm tư của mình về người cha.

- Thôi mà, em đừng lo, ông ta chỉ là cha của chúng ta thôi, nếu có ai dám tranh giành với chúng ta thì chị sẽ không cho nó sống dễ dàng đâu, nên em đừng lo nha. Nhân an ủi em mình.

- Thôi chúng ta đi ngủ tiếp đi. Nhân nói.

- Dạ. Huy nói rồi cùng chị mình trở lại giường. Bên ngoài cô đã nghe hết tất cả, cô rất buồn, cô tự cười bản thân là mình sẽ cho con được tất cả mọi thứ nhưng nó cần một người cha và những bí mật cô giấu tụi nó đã sớm biết từ lâu rồi, vậy giấu chi cho mệt, các con cần cha nó thì chắc cô không cho nó được rồi.

- Em buồn lắm sao, vậy còn tụi nó, em có nghĩ cho tụi nó không. Ông Sang đi vào nói.

- King về rồi à. Cô hỏi.

- Ừ, em đừng đánh trống lảng. Ông Sang tức giận.

- Em sẽ suy nghĩ, thôi em về ngủ tiếp đây, chút nữa đi học. Nói rồi cô đi về phòng. Ông Sang tính kêu lại nhưng bà Nhi cản lại:

- Thôi anh, mọi chuyện đến đâu thì đến, chúng ta không nên can thiệp vào làm chi.

- Nhưng... Ông Sang tính nói nhưng bà Nhi chặn lại:

- Vì nó là đứa em gái út của anh phải không, anh đừng lo, em đã kêu người mời Huyền Hà tới rồi.

- Huyền Hà, tại sao em lại kêu nó về chứ. Ông Sang hỏi.

Giới thiệu nhân vật.

Mai Thị Huyền Hà: em gái ông Sang, là một người rất có thể lực trong lĩnh vực chính trị, vợ của tổng thống Tây Ban Nha, mẹ của Goddess và Long.

Quay lại.

- Vì Goddess với Long sắp kết hôn rồi chúng ta cũng phải thông báo cho nó biết chứ.

- Ừ. Ông Sang nói. Và...

- Và Hà là người duy nhất Ngọc chịu nghe hay sao, hãy để nó thuyết phục Ngọc đi, em nghĩ chuyện đó sẽ tốt hơn đó. Bà Nhi nói.

- Thôi bây giờ về phòng ngủ, còn một tiếng nữa mà. Ông Sang nói.

Còn phần King, cậu vô cùng ngao ngán cái cô tiểu thư này nhưng cậu phải cố gắng chịu đựng vì chưa đạt được mục đích.

- Chào cô chủ có chuyện gì sao. King cười nói.

- Cậu mới sáng sớm mà đi đâu vậy. Dung hỏi.

- À, tôi đi thăm 1 số bà con cũ, lâu rồi không gặp. King nói.

- Sao không để sáng đi. Dung nhìn King.

- Vì họ là người rất quan trọng với tôi. King nói.
- Người yêu, cha mẹ? Dung hỏi.
- Cha mẹ. King nói.
- Vậy thì được. Dung nói.
- Nhưng sao cô dậy sớm vậy? King hỏi.
- Hàn Phong nó bệnh rồi, cậu chăm sóc dùm tôi nha. Dung nói.
- Cô tính đi đâu vậy. King nhìn Dung trang điểm, tính ra ngoài.
- Hẹn hò. Dung trả lời dửng dưng.
- Nhưng Hàn Phong đang bệnh mà. King bất mãn nói.
- Thì nó có cậu chăm sóc rồi. Thôi tôi đi. Dung nó rồi đi ra ngoài, Dung lái chiếc xe đi, King thấy tội nghiệp cho đứa trẻ này, mới bao nhiêu đó tuổi mà đã bị xem là một quân cờ cho mục đích của người sinh ra mình. King lắc đầu thờ dãi.
- Hàn phong ơi. King kêu.
- Bà ta đi rồi hả anh. Phong bước ra.
- Em không được gọi mẹ em bằng bà ấy. King không hài lòng nhìn Phong.
- Tại sao chứ. Phong nói.
- Tại người đó là mẹ em. King nói.
- Mẹ, có phải không, em bệnh mà bà không lo mà chỉ đi với biết bao tình nhân của bà thôi. Tuy em hai tuổi nhưng em cũng biết đó nha. Phong cười nói.
- Sai lầm khi ta cho em xem phim người lớn nhiều quá. King than thở.
- Ai biểu anh, mình xem nữa đi. Phong cười nham nhở.
- Rồi, phim nào đây. King nói.
- Phim nào máu me nhiều nhiều đó. Phong nói. Vừa nói tới máu me thì King nhớ tới cái đĩa cô mới đưa.
- Coi cái này đi, cô ta mới đưa cho đó. King nói.
- Ừ. Mở đĩa lên tất cả những chuyện xảy ra với băng nhóm con Mai với cha con Mai đều được quay vào cái đĩa và Phong rất kích động.
- Anh à, ai mà trong đĩa kia, vậy, bọn họ đẹp quá à. Phong cười nói.
- Bọn họ là em với cô anh đó. King khoe.
- Oh, cái chị dùng độc làm cho con nhỏ đầu, sống dở chết dở là em anh hả.
- Không phải, người đó là cô của ta. King nói.

- Chị ấy nhìn bên ngoài dịu dàng vậy mà ra tay ghê quá.
 - Ghê không.
 - Nhưng em thích chị đó quá. Em muốn nhận chị đó làm sư phụ nha.
 - Không được rồi, chị ấy đã có 2 đệ tử baby rồi.
 - Đệ tử baby là gì vậy anh King.
 - Nó có nghĩa là cô ấy đã có con rồi, không những 1 mà còn là hai người nữa.
 - Hả, vậy em là đệ tử thứ ba có sao đâu.
 - Cung đó gian manh thấy ớn.
 - À, anh King à, anh có tung tích của mẹ ruột em không.
 - Nếu có ai thấy cách em nói chuyện thì không ai cho rằng em mới hai tuổi đâu.
 - Em đã nói mà em là thân đồng mà.
 - Sai rồi phải nói em là quỷ mới đúng.
 - Sao rồi anh, có tìm được tung tích gì không?
 - Nói em đừng buồn nha.
 - Có gì nói đại đi.
 - Rồi, ta điều tra được mẹ em sinh em ra khó, mất máu quá nhiều nên mất, tên bà là Trần Nguyễn Thiên Phương, cha em vì mẹ chết nên suy sụp, bị tai nạn giao thông nên qua đời nên người ta đưa em vào cô nhi viện, sau đó người mẹ này đưa em về nhà nuôi. À, ta còn điều tra ra được có người đã ráo riết tìm em suốt 2 năm 340 ngày rồi.
 - Ai vậy anh.
 - Người đó là người bạn của bố anh, Trần Nguyễn Thiên Hoàng.
 - Người đó là?
 - Người đó là anh của mẹ cung, tìm em suốt gần 3 năm đó nha nhưng mẹ cung xóa dấu vết kỹ quá nên bác em tìm không ra tung tích của em.
 - Vậy hả anh.
 - Ừ, em à, ráng cố gắng nha, ba ngày nữa ta có thể nắm tập đoàn Phù gia trong tay ta sẽ đưa em về cho bác em.
 - Dạ.
- Và cuộc trò chuyện cũng kết thúc lúc 7 giờ sáng.

Chương 14

Trong khi cuộc trò chuyện của King với Phong kết thúc thì một ngày mới của bọn họ và cô bắt đầu.

- Trời ơi, dậy may, dậy mau. Cô lớn tiếng nói.
- Gì vậy cô, mới sáng sớm mà cô mà cô la lớn dữ vậy. Rose ngáp ngáp ngáp dài nói.
- Trời ơi, dậy đi học, nhanh lên cọi. Cô tức giận nói.
- Đi học gì cô? Rose khó hiểu nhìn cô.
- Đi học với tụi Dương, không nhớ sao, Goddess nó mới gọi hỏi ta sao không thấy tụi con đi học, thì ra nướng khét nghệt cái nhà này rồi. Cô tức giận nói.
- Cái gì cô, mấy giờ rồi? Rose hốt hoảng hỏi.
- Sáng mà, mới có 11 giờ thôi mà, sáng mà. Cô nói.
- Cái gì 11 giờ, sao anh Dũng không kêu con. Rose ngạc nhiên hỏi cô.
- Dũng hả, anh ấy có việc gì vậy ạ. Rose ngạc nhiên.
- À, chắc hẹn hò với Thiên đó mà. Ha ha. Cô cười ngượng. Quay một chút về quá khứ.

7 giờ sáng, cô hí hửng chạy về tòa biệt thự của nó trên tay còn cầm phát minh mới của mình, vừa mở cửa ra cô la lớn:

- Anh Dũng ơi, anh đâu rồi.
- Ngọc, chuyện gì mà em vui vậy. Dũng cười nhìn Ngọc hí hửng.
- Anh nhìn nè. Cô hí hửng đưa lọ nước màu xanh lợt lên trước mặt anh.
- Cái gì vậy? Dũng tò mò chỉ trở vào cái lọ.
- Sáng chế mới của em đó, anh uống thử đi, em mất hai năm với cái nhóm nghiên cứu của anh hai mới ra đó. Cô tự hào nói.
- Nhưng nó là cái gì mà kêu anh uống vậy, đừng nói lấy anh làm thử nghiệm nha. Dũng từ từ đi lùi ra phía sau.
- Thôi, anh là người em yêu mà, nỡ lòng nào lấy anh làm đồ thử. Cô cười nói.
- Thiết không đó. Dũng không tin hỏi.
- Thiết mà, anh uống đi, em mất công làm cho anh mà, anh Dũng uống đi. Cô năn nỉ Dũng uống.

- Ừ, vậy đưa đây. Cô đưa cho Dũng cái lọ và anh uống hết một hơi.
- Nhưng em mới có thử nghiệm với chuột à. Cô cười cười nhìn Dũng.
- Em, trời ơi, cứu con. Dũng sợ sệt nói.
- Ủa mà nó là thuốc gì vậy. Dũng tò mò hỏi.
- Từ từ, chờ chút, 5... 4... 3... 2... 1... 0. Cô nhìn đồng hồ rồi đếm từ từ.
- Em đang đếm cái gì vậy. A... Aaa... Đau quá. Dũng hai tay ôm bụng kêu la thảm thiết.
- Anh đừng lo nha, cái này là cho tương lai của anh, em không vì bản thân đâu nha. Cô nói.
- Em... Chưa nói hết câu thì Dũng đau quá nên ngất đi.
- Kha kha kha. Nếu nó thành công thì mình kiếm bộn tiền, kha kha kha. Nói xong cô nhìn xung quanh không có ai cô thở phào nhẹ nhõm.
- Thôi anh, em vác anh về. Trời ơi, ông này nhẹ dữ ta, có thể không ta, cao mét tám mà nhẹ dữ trời, thôi, không lo, giờ vác ổng về thôi. Nói rồi cô vác Dũng đi ra ngoài. Nhưng mọi chuyện đã được nó thấy hết tất cả: “Cô à, vậy cái thuốc cô chế tạo thành công rồi, Dũng anh khổ rồi. Thôi ngủ tiếp”.
- Hẹn hò. Rose nghiêm mặt. “Cô nói dối giỏi thiệt” nhưng Rose không dám nói ra.
- Ừ, hẹn hò. Cô nhanh miệng nói.
- Thôi ăn sáng, ủa vậy chị con đâu? Rose hỏi.
- Ừ ha, Nhi đâu, ta nhớ nó dậy sớm lắm mà. Cô cũng thắc mắc.
- Vào phòng chị ấy coi. Rose và cô đi vào phòng nó.
- Một thiên thần đang say giấc. Rose thốt lên.
- Lấy máy chụp hình, quay phim lại nhanh lên. Cô kêu Rose.
- Chụp kiểu kia, nè, nhanh lên, kéo tóc Nhi xuống phủ nửa khuôn mặt đó, nhìn cute thấy ớn. Cô nói.
- Cô, cô chụp đi, mệt gần chết. Rose nói.
- Đưa đây ta chụp. Aaa. Cô la lớn.
- Cô, có chuyện gì. Rose hốt hoảng nhìn cô.
- Kìa kìa. Cô chỉ vào Nhi.
- Chị hai. Rose cười cười nhìn Nhi đã mở mắt từ lúc nào.
- Kìa người đang làm gì. Nhi nhìn hai người.

- Không có gì, em với cô đang... Rose bí rồi nên không nói được gì.
- Bọn ta đang chụp hình. Cô cười nói khi Nhi nhìn qua phía bên cô.
- Chụp ai? Nhi hỏi.
- Chụp... Bỗng chuông điện thoại Rose vang lên. Rose ra hiệu cho hai người im lặng.

- Alo, mẹ hả, dạ, con đây. Rose lễ phép nói chuyện.

- Con với cô qua bên đó hả, dạ, con với cô qua liền. Nghe xong điện thoại Rose kéo cô đi làm nó không hiểu gì cả, nó suy nghĩ một chút thì mẹ kêu Rose qua bên đó chắc là do hôn lễ rồi. Hôn lễ, lúc trước mình đã từng mơ có một lúc mình và người đó sẽ có một ngày như thế nhưng tất cả cũng không bao giờ có thể. Khi cô và Rose đi, Nhi cảm thấy căn nhà quá trống vắng, còn hai ngày nữa nó và cô sẽ rời khỏi nơi đây, ý định trả thù của nó sao không thể thực hiện được hay nó chưa bao giờ hận người đó nhỉ. Nhi tự cười cho chính bản thân mình, nụ cười buồn thê lương mà một cô gái mới 18 tuổi không nên và không bao giờ có. Lúc này, Nhi quyết định đem còi lòng mình đưa vào bài hát mà mình thích, nó cũng giống như còi lòng nó. Bây giờ không khí ở bên ngoài im lặng một cách lạ lùng như đang chờ nó cất giọng hát của mình. Giọng hát mượt mà, mang theo một phần buồn thâm thẫm ở trong đó: - Mặc kệ người ta nói anh không yêu em thủy chung, chỉ cần lòng em tin anh rất chân thành, để rồi nhận lấy tiếng sét một ngày kia. Chợt nhìn anh bên ai hôn đắm say. Cảm giác những vết cắt khắc vào lòng mình héo hắt. Một cuộc tình sắp tắt. Còn lại em với nước mắt. Tất cả vỡ nát, nào ngờ người đổi thay. Tim em hoang mang, sự thật sao đắng cay. Những đêm dài, thất tim lại, xót xa. Khóc không được, thật sự em đau quá. Quá thất vọng, vết thương lòng khó qua. Tạm biệt anh, em luôn yêu anh, người hời. Em ơi, sao đôi tay em buông rơi. Chẳng lẽ tình yêu trong con tim em đổi với anh cũng đã phai thật rồi sao.

- Vậy mà cứ tưởng ta vẫn cần nhau. Vậy mà cứ ngỡ yêu thương đến ngày sau. Tất cả thay đổi khi em vô tình thấy anh ôm hôn ai thật sâu... Thật sâu... Làm tim em đau... Đau... Dù cho hối hận, xin lỗi thì cũng đã quá muộn màng rồi. Thì anh đã gian dối em biết bao lâu. Nên giờ đây anh u sầu. Bao cay đắng ở trong đầu khi tình yêu đã phai màu. Vì lỗi lầm không thể nào tha thứ, không thể nào trách cứ. Chỉ còn lại quá khứ mà thôi.

Khi hát xong, nó nghe thấy tiếng động ngoài sau cửa. Nó đi lại và...

Về phía tụi hấn, khi sáng nay không thấy bóng dáng của tụi nó thì vô cùng lo lắng, ngồi học không yên, mà còn cái đám hám trai đó bao vây xung làm cả bốn phát bực, lúc đó Lan gọi cho Dương:

- Anh họ. Lan nói giọng nhéo nhẹt.

- Có chuyện gì. Dương hơi bực mình trả lời.
 - Làm gì dữ vậy? Lan ngạc nhiên hỏi.
 - Không có gì, mà mấy ngày nay em biến mất là sao? Dương hỏi.
 - Dạ, em với anh Long đi chơi mà. À, đúng rồi, sao nãy cô Lan gọi anh không nghe máy? Lan nói.
 - Hả... À, hồi nãy anh khóa máy. Dương nói.
 - Vậy anh nói Hàn, anh Thành, anh Thiên đến biệt thự Black Moon của gia tộc họ Mai nha. Thôi, em đang bận bye anh. À, à anh ơi, anh nhớ đến rước Nhi nha. Thôi giờ em bye thiệt đây. Lan tắt máy.
 - Chuyện gì vậy, Lan gọi có việc gì hả. Anh hỏi.
 - Nó kêu ba đưa chúng mày đến tòa biệt thự Black Moon kia. Hả trả lời.
 - Có chuyện gì không bây giờ tao phải kiếm Rose đã, không biết em ấy có sao không nè. Thành nói.
 - Hàn, sao sáng giờ em buồn quá vậy hả. Đang nói Thành nhìn Hàn sáng giờ cứ thất thần.
 - À, em không có gì, thôi mình đi nhanh đi, Lan nói đến biệt thự Black Moon phải không, đó là biệt thự kiêm trụ sở, nơi ăn ở, làm việc của những giám đốc giúp gia tộc họ Mai quản lí công việc ở Việt Nam thì phải, coi chừng Rose đang ở đó thì sao? Hàn nói.
 - Em nói có lý lắm. Thiên nói.
 - Vậy mình đi. Thành nôn nóng nói.
 - Thôi tụi bây đi trước đi, tao rước Nhi cái đã. Dương nói và nở một nụ cười tươi.
 - Oh, chở em yêu đi ha, ghê quá à. Thiên chọc.
 - Ủ, ghê quá nha. Thành cũng nói.
 - Thôi đi đại đi, coi chừng người ta chờ giờ. Thành nói.
- Sau khi nói thì Dương liền chạy cái ào ra nhà xe lấy mô tô. Vừa ngồi vào mô tô, Dương phóng với tốc độ cực khủng chạy đến nhà nó. Và khi vừa đến, Dương hoảng hốt vì cửa cổng và cửa nhà không khóa và Dương cũng nghe được bài hát buồn ơi là buồn với ca sĩ là Nhi.
- Nhi nghe thấy tiếng động sau cánh cửa và Nhi liền đi nhanh kéo cửa ra, hình ảnh Dương xuất hiện trước mắt Nhi, lúc ấy Nhi ngượng cười và chào Dương:
- Chào, anh tới đây có việc gì.
 - Anh tới rước em đến biệt thự Black Moon. Dương trả lời.

- Vậy không có chuyện gì, anh đi trước đi, tôi sẽ đến sau. Nhi trả lời với giọng lạnh lùng.

- Phòng em trang trí khác trước quá nhỉ, ngày trước em chỉ thích màu xanh dương thôi, mà bây giờ chỉ có màu trắng đen với màu đỏ thôi à. Dương bỏ qua lời nói của Nhi rồi đi vào phòng ngồi lên giường của Nhi. Nhi hơi tức giận khi anh ta tự ý vào phòng mình mà còn tự ý ngồi vào giường mình nữa:

- Con người cũng có lúc thay đổi chứ. Nhi nhìn Dương trả lời.

- Nhưng bây giờ em thay đổi nhiều quá đó. Dương cười nói tự nhiên.

- Thay đổi, sao tôi không thấy nhỉ. Nhi cười nói.

- Chuyện này đáng lý em phải biết nhỉ, lúc trước em luôn gọi anh Dương ơi, anh Dương à, còn bây giờ em luôn khách sáo với anh quá. Dương thờ dài nói.

- Tôi cứ tưởng anh chỉ cần Lam Hà gọi thôi chứ. Nhi cười nói.

Giới thiệu.

Nguyễn Lam Hà: con gái của ông chủ tập đoàn sản xuất rượu lớn nhất thế giới. Bạn thân nó lúc nhỏ, và cả hai cùng yêu Dương, nhưng Dương lại yêu nó, Lam Hà không bằng lòng, cô đặt ra nhiều điều nói xấu nó và nó biết Hiếu thích Nhi, cô ta biết rằng Hiếu là người mà Dương ghét nhất nên đặt điều nói xấu, nhưng bây giờ không còn sống trên đời này.

Trở lại.

- Lúc trước em luôn dịu dàng, hiền lành, không nỡ giết một con kiến chứ không như bây giờ, giết người đẫm máu, bang chủ tàn nhẫn. Dương lại nở nụ cười nói.

- Oh, không phải anh cũng chỉ cần sự dịu dàng của Lam Hà thôi sao, anh nói cứ như tôi ác độc lắm vậy. Nhi lại cười nói, lúc này nước mắt Nhi sắp ra nhưng một bang chủ như Nhi có thể kiềm chế cảm xúc của mình nên những giọt nước mắt đó mãi mãi người khác không thấy. Dương nghe Nhi nói như thế lòng anh lại đau lên, những lời nói của Nhi như những nhát dao đâm vào tim anh nhưng Dương sẽ cam chịu vì những việc này là do anh tự tạo tự chịu.

- Lúc trước em luôn tập làm một món ăn và làm cho anh ăn, chăm sóc anh chu đáo.

- Anh ơi, không phải anh cũng chỉ cần Lam Hà là được rồi sao, không phải anh nói Lam Hà nấu ngon hơn tôi sao, món tôi làm như cơm cho chó ăn. Nhi cười nói.

- Anh nhớ lúc trước trong giọng hát của em chỉ có niềm vui, tiếng cười, không như bây giờ chỉ có nỗi buồn trong bài hát. Dương không quan tâm Nhi nói cái gì, hần chỉ nói ra những cái mà nó thay đổi.

- Hình như cái này anh gây ra cho tôi rồi bây giờ anh lên mặt. Nhi tức giận nói.

- Như vậy em hận anh bao nhiêu. Dương hỏi.

- Mãi không bao giờ tha thứ cho anh, nhờ anh tim tôi đã chết vào cái ngày mà 10 năm trước rồi, bây giờ tôi muốn tắm, anh đi ra cho tôi. Nhi tức giận nói.

- Anh sẽ làm con tim em sống lại, anh thề. Dương nói rồi bước ra.

- À, mà anh khoan đi, tôi muốn hỏi Lam Hà bây giờ sao rồi, sống tốt chứ. Nhi bất ngờ hỏi.

- Em quan tâm người đã chết như cô ta mà người em từng yêu không quan tâm là sao. Dương nói.

- Đã chết, vì sao chứ. Nhi chau mày nhìn Dương.

- Anh ra tay. Dương cười.

- Vẫn tàn nhẫn nhỉ, thôi anh ra ngoài đi. Nói rồi Nhi đóng cửa lại. Lúc này ở biệt thự Black Moon.

- Nhìn nó đẹp quá nhỉ. Hàn nói.

- Ừ, không ngờ ảnh nó đẹp mà ngoài đời thực còn đẹp hơn nhỉ. Thành nói.

- Ừ, đẹp thiệt. Thiên nói.

- Thiên coi chừng. Hàn la lớn khi thấy một cô bé đang chạy ngang qua đường. Thiên nhanh chân đạp thắng lại. Hàn chạy xuống xe đỡ cô bé dậy.

- Cô bé, nhà em ở đâu? Hàn hỏi.

- Nhà em ở đó. Cô bé chỉ tay về phía biệt thự.

- Em tên gì? Hàn hỏi.

- Dạ, em tên Ngọc Nhân. Cô bé với giọng nhẹ nhàng nói.

- Tên em đẹp lắm, ba mẹ em ở đâu mà để em đi lung tung như thế. Thành hỏi.

- Em không có cha, mẹ và các chị họ chăm sóc em. Nhân nói.

- Tội nghiệp em. Hàn nói.

- Tội nghiệp gì đâu anh, em với em trai được mọi người yêu thương, chiều chuộng. Nhân nói.

- Em còn có em trai hả. Thiên ngạc nhiên hỏi.

- Dạ, em trai song sinh. Nhân cười nói.

- Em mấy tuổi rồi. Hàn buột miệng hỏi.

- 3 tuổi, em của em cũng ba tuổi luôn, còn mẹ của em đẹp lắm, y như người 16 tuổi ý. Nhân cười nói.

- Mẹ em mấy tuổi mà như 16 vậy. Thành hỏi.

- 18 tuổi, một cái tuổi rất là đẹp nha. Nhân cười, trong đó có một ít nham hiểm nhưng không ai phát giác được.

- 18 tuổi, mẹ em có thai khi 14 tuổi. Hàn kinh ngạc nói.

- Dạ, mẹ em rất rất đẹp. Nhân nói.

- Oa, tới rồi kìa. Nhân la lên.

- Nơi đây đẹp ghê. Thành nói.

Nhân vừa xuống xe thì một giọng nó quen thuộc vang lên:

- Nhân, con đi đâu vậy, em biết chị lo như thế nào không? Rose nói.

- Em xin lỗi mà. Nhân gãi đầu.

- Em đi xe ai về vậy. Rose hỏi.

- Dạ, của một chú tốt bụng ạ. Người này chị cũng biết đó nha. Nhân nói nhỏ với Rose.

- Chú ơi, mau ra đi. Nhân chạy vào xe lôi kéo Phong Hàn với Thành, Thiên ra.

- Anh Thành sao anh ở đây? Rose ngạc nhiên hỏi.

- Không chỉ có Thành thôi nhé, còn hai tụi tui nữa nè. Hàn và Thiên lên tiếng.

- Hàn. Rose ngạc nhiên cực độ khi nhìn Hàn đang bế Nhân.

- Gì mà chị ngạc nhiên dữ vậy. Hàn cười nói.

- Không có gì. Rose tái mặt.

- Em thật không sao chứ, sắc mặt em không tốt lắm đó nha. Thành nhìn Rose tái mặt thì liền sốt sắn. Rose càng ngày càng tái mặt khi nhìn cô đang đi tới. Cô thấy Nhân đang lóc chóc trên tay một thanh niên, cô cười và đi lại, nói:

- Nhân con đi đâu đó mẹ kiếm con này giờ.

- Dạ, con đi chơi và gặp chú này đẹp trai lắm nè. Nhân nhảy xuống chạy lại chỗ cô. Thành, Thiên, Hàn nghe giọng nói quen quen nên quay lại thì cả ba đều ngạc nhiên:

- Ngọc, cô là mẹ của bé Nhân hả. Thành trợn mắt nhìn.

- Ngọc, em sinh con sao không nói cho tụi anh biết. Thiên nói.

- Đây là con chị hả, cháu dễ thương lắm, cha cháu là ai vậy. Hàn mỉm cười nhìn cô.

- Ba nó chết rồi. Ngọc cười nói.

- Mẹ xạo nè. Không phải mẹ nói mẹ không biết cha con là ai sao, sao giờ mẹ lại nói cha con chết rồi. Nhân bực bội nhìn cô rồi tiến sát lại tai cô, nói nhỏ:

- Cha con đẹp trai lắm á. Thôi con vào đây. Rồi Nhân quay ra:

- Con chào mọi người ạ, giờ con đi chơi với em con đây. Nói rồi Nhân chạy vào tiền sảnh rồi lên lầu, vào phòng.

- Cháu lễ phép quá ta, con em đúng là thực nữ lớn lên một đẹp lắm đó. Thành nói.

- Chị không biết cha bé là ai hả? Hàn quay lại nhìn cô.

Cô không biết tính sao thì Rose lên tiếng:

- Cô, cha con gọi.

- Ừ ta vào liền, thôi chút nói chuyện nha. Cô cười rồi chạy vào tiền sảnh.

- A, ta quên. Cô chạy lại, đứng thờ.

- Có chuyện gì không cô. Rose hỏi.

- Thiên đi theo ta chút đi nhanh lên. Nhanh lên.

- Ừ, từ từ.

- Từ từ cái gì từ từ, cứu người đó. Nhanh lên.

- Cô lôi kéo Thiên đi lên lầu và mất dạng, lúc đó thành không khí ngột ngạt quá nên Rose nói.

- Con nhóc dễ thương quá đúng không?

- Ừ, dễ thương. Hàn trả lời.

- Chị có biết ai là cha nó không? Hàn vẫn muốn biết cha của Nhân là ai.

- Em. Rose cười nói.

- Cái gì. Thành và Hàn đồng thanh.

- Nói giỡn thôi, à mà nếu nó là con em thì sao. Rose nhìn Hàn dò xét.

- Em cũng mong được vậy. Hàn nói.

- Thôi đi dạo chút nữa ăn trưa. Rose nói.

- Ừ. Mà Rose. Thành nói.

- Dạ . Rose nhìn Thành.

- Sáng nay sao em nghỉ vậy. Thành hỏi.
- Ha ha ha, em ngủ quên. Rose gãi đầu.
- Vậy em thức khuya lắm hay sao. Thành nhìn Rose.
- Dạ không. Thôi đi dạo đi. Không nói chuyện nữa. Đi tham quan tác phẩm của King đi.
- Đây là nơi King thiết kế? Hàn hỏi.
- Ừ. Thôi đi dạo nha. Rồi cả ba cùng nhau đi dạo, một đôi tình nhân và một cậu trai trẻ 17 tuổi lòng rối bời.

Trong lúc đó, cô dẫn Dũng lên phòng của Nhân với Huy, cô nói:

- Chờ ta chút nha. Cô cười.
 - Ừ. Dũng trả lời.
- Rồi cô quay vào cửa, gõ.
- Cốc... Cốc... Cốc, Huy mami nè, mở ra đi. Rồi cửa phòng từ từ mở ra, một cậu bé vô cùng dễ thương bước ra, cậu bé làm Thiên ngạc nhiên:

- Ngọc, sao con em giống Hàn quá vậy?
- Anh chờ em chút nha, nhanh lắm. Cô nói.
- Ừ. Thiên nói với một đầu đầy suy tư.

Vào phòng cô đi lại ôm Huy, rồi ngồi lên giường:

- Con trai yêu dấu, thuốc ta kê con chuẩn bị đâu rồi, lấy ra đi.
- Nè mami, thuốc này làm 24 tiếng cũng không hết công hiệu nữa đó. Huy nói và thêm nụ cười gian xảo đem thêm làm cậu bé càng thêm ghê gớm.
- Con này, hiểu ý mẹ ghê nha. Chút mẹ thưởng cho, bây giờ đưa đây. Cô lấy chai thuốc rồi đi ra gặp Thiên.

Còn Nhân, bây giờ đang gọi điện:

- Alo, chị Yume hả, chị đã đến Việt Nam rồi chứ.
- Rồi. Yume trả lời.
- Vậy chị đi lên tầng thượng khách sạn đối diện sân bay đi. Anh Hàn đã cho máy bay đậu ở đó rồi. Thôi bây giờ em cúp máy đây. Nhân vừa cúp máy liền gọi thêm một cú điện thoại nữa:
- Alo, anh king, bác hai kê anh đưa cậu bé với mẹ cậu bé tới đây, kế hoạch được thực hiện sớm trước hai ngày.
- Dạ, em sẽ kê người chuẩn bị.